

Του **Δημήτρη Αργυρού**

Αυτό είναι και το βαθύτερο σπινοζικό απόσταγμα των αναμνήσεων από το ελληνικό εμφύλιο του Τούρκου επαναστάτη διανοούμενου Μιχρή Μπελί ή Καπεταν Κεμάλ, του μοναδικού ξένου εθελοντή, που συμμετείχε στην δεύτερη φάση της Ελληνικής επανάστασης 1941-49.

Οι αναμνήσεις ενός επαναστάτη

Ένα από τα ελάχιστα καλά της κρίσης είναι πως μειώνεται ο καταναλωτικός οίστρος του να αγοράζω αβέρτα βιβλία, δίχως να χω το χρόνο να τα διαβάσω ή το χώρο να τα βάλω. Έτσι ψάχνω σε κάθε γωνία του σπιτιού που βρίσκονται αδιάβαστα βιβλία για ξεχασμένα μαργαριτάρια.

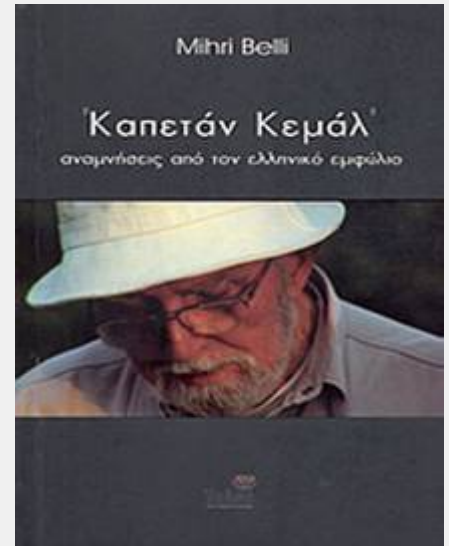
Ένα από αυτά τα ξεχασμένα αδιάβαστα μαργαριτάρια είναι οι αναμνήσεις του «Καπετάν Κεμάλ», του Τούρκου επαναστάτη κομμουνιστή Μιχρή Μπελί που πολέμησε ως εθελοντής στις γραμμές του επαναστατικού δημοκρατικού στρατού. Το βιβλίο βγήκε στα Ελληνικά τον Απρίλη 2009 από τις εκδόσεις Telos International.

Ένα βιβλίο που πρωτογράφηκε το 1983 για το Ελληνικό κοινό, δημοσιεύτηκε το 1985 στα Τούρκικα, βρήκε Ελληνικό εκδοτικό αποδέκτη το μόλις το 2009. Τυχαίο, δεν νομίζω, πόσο μάλλον που ο ίδιος διηγείται την απόρριψη του βιβλίου από τον εκδοτικό οίκο του ΚΚΕ. Τονίζοντας: «θυμήθηκα τα λόγια που μου χει γράψει σ' ένα γράμμα του ένας Έλληνας σύντροφος: " Σήμερα, η αριστερά και η δεξιά καταβάλλουν προσπάθειες για να ξεχαστεί το δεύτερο αντάρτικο, για να σβηστεί η ιστορία" »

Ο συγγραφέας στο βιβλίο του δεν μένει τόσο στα πολιτικά πλαίσια ή στα γεγονότα αυτού που νικητές και ηττημένοι ονομάζουν εμφύλιο πόλεμο, ενώ είναι η συνέχεια του επαναστατικού πολέμου του αγωνιζόμενου ελληνικού λαού, ενάντια στους ξένους κατακτητές(Γερμανοί- Άγγλοι- Αμερικανοί). Επαναστατικός πόλεμος ενάντια στους συνεργάτες των κατακτητων, στο μοναρχοφασισμό και την ντόπια αστική τάξη.

Το βιβλίο ασχολείται με πολύ, πολύ αγάπη και συμπάθεια με τους αφανείς ήρωες του επαναστατικού πολέμου. Με αυτούς τους χαρούμενους ευτυχισμένους ανθρώπους που συμμετείχαν στην αντίσταση και

την επανάσταση. Όπως τονίζει ο ίδιος αυτό το βιβλίο προέκυψε από την ανάγκη του, από το πόθο και το πάθος του να μιλήσει για την ένοπλη χαρούμενη πρωτοπορία που έδωσε τα νιάτα της, την λεβεντιά και την ζωή της για την ελεύθερη πατρίδα αλλά και για τον πανανθρώπινο κομμουνισμό στα Ελληνικά βουνά.

Μιλά με γλαφυρότητα για την ζωή στο βουνό, για τις στερήσεις, την πείνα, την αλληλεγγύη. Μιλά με μια βαθιά αγάπη για τους συντρόφους του, ακόμη και για αυτούς που λιγοψύχησαν και έγιναν λιποτάκτες. Μιλά με σύνεση και σοφία για τις πολλαπλές αντιθέσεις που διαπερνάνε την επαναστατική πάλη, για την αντιφατική σύνδεση εθνικού-διεθνικού- τοπικού- παγκόσμιου, ταξικού, λαϊκού και θρησκευτικού.

Γραφεί για τις παραγωγικές σχέσεις στην Οθωμανική Αυτοκρατορία σε σχέση με τη ταξική πάλη: «Η φεουδαρχία είχε τη δυνατότητα να κάμψει την αντίσταση της αστικής τάξης που δυνάμωνε όσο κυλούσε ο τροχός της ιστορίας, καλλιεργώντας στις μάζες την έχθρα για τους «γκιαούρηδες» και απομονώνοντάς την από την αγροτική τάξη. Από την άλλη πλευρά η αγροτιά, που σε καμιά χώρα δεν μπόρεσε να κάνει μια πετυχημένη επανάσταση για τα δικά της ταξικά συμφέροντα ως ανεξάρτητη δύναμη κι έπαιζε παντού δευτερεύοντα ρόλο, ήταν φυσικό να παραμείνει εγκλωβισμένη στα ίδια όρια και μέσα στην οθωμανική κοινωνία. Το γεγονός μάλιστα ότι οι αγροτικές μάζες δεν είχαν θρησκευτική ομοιογένεια, απέβαινε προς όφελος των συντηρητικών δυνάμεων που εκμεταλλεύονταν και εδώ τις θρησκευτικές διαφορές. Το συμπέρασμα που βγαίνει από αυτά είναι ότι όπως σε όλες τις χώρες έτσι και στη χώρα των Οθωμανών καλλιεργήθηκε ο διαχωρισμός χριστιανών και μουσουλμάνων, και υποκινήθηκε η μία πλευρά εναντίον της άλλης».

Στο δρόμο του Ρήγα

«Βουλγάροι κ Αρβανίτες, Αρμένιοι και Ρωμιοί, αραπάδες και άσπροι, με μια κοινή ορμή, για την ελευθερίαν να ζώσομεν σπαθι, πως είμασθ' αντρειωμένοι παντού να ξακουσθή» Ρήγας

Ο σ Μιχρί Μπελί μπορεί να ξεκίνησε ως ένας κεμαλιστής-ο πατέρας του είχε συμμετάσχει στο απελευθερωτικό αγώνα- που ένωθε εχθρότητα για τους Έλληνες και την Ελλάδα, έφτανε όμως ένα ταξίδι στην χώρα μας, για να αντιληφθεί πόσο κοντά, πόσο ίδιοι είναι οι λαοί της Ελλάδας και της Τουρκίας.

Συνεπής διεθνιστής σε όποιο τόπο και χώρα βρίσκονταν συμμετείχε ενεργά στην ταξική πάλη. Ενώ ο διεθνιστικός δρόμος του Ρήγα- το βιβλίο εκδόθηκε στα Τούρκικα με τίτλο αυτά που λεγε ο Ρήγας- τον έφερε στα επαναστατημένα ελληνικά βουνά να πολεμάει με το όπλο στο χέρι για την ελληνική λευτεριά.

Θεωρώντας τον επαναστατικό αγώνα του Δημοκρατικού στρατού ως παλλαϊκό. Δηλαδή ως ο κοινός αγώνας των λαών, που ζούσαν στην Ελλάδα, είτε Έλληνες, είτε Μακεδόνες, είτε Τούρκοι, είτε Πομάκοι, είτε Βλάχοι. Ο σ Μιχρί Μπελί με διαλεκτικό τρόπο συνδυάζει την εθνική με την ταξική συνείδηση, στρατεύοντας τες στην υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης, και από αυτή την οπτική δίνει τα πρωτιά στο διεθνισμό, ορθολογισμό, διαλεκτικό υλισμό.

Ο μόνος χαμένος αγώνας είναι αυτός που δεν δόθηκε ποτέ

Στο βιβλίο του ο συγγραφέας υπερασπίζεται τον επαναστατικό αγώνα του Δημοκρατικού στρατού, ως μια περίπου αντικειμενική εξέλιξη, που ήταν συνέχεια του αγώνα 1941-45. Αποτέλεσμα των εσωτερικών κοινωνικών, ταξικών και πολιτικών διεργασιών που έδωσε απίστευτη και πρωτόγνωρη δύναμη στο Ελληνικό λαό, που έπρεπε να συντρίβει, για να μπορέσει η ολιγαρχία να κυβερνήσει.

Χαρακτηριστική είναι η άποψη για την αποχή του 1946: «Δεν υπήρχε νομιμότητα για να την εκμεταλλευτούμε... Κάτω από αυτές τις συνθήκες(φασιστικής τρομοκρατίας), λοιπόν δεν μπορούμε να μιλάμε για ύπαρξη αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.... Για την αριστερά δυο δρόμοι ανοίγονταν: ο ένας να υποταχθεί, έτσι αποπλισμένη όπως ήταν, στο εκλογικό παιχνίδι μιας δεξιάς που ήταν βουτηγμένη στην προδοσία από τη συνεργασία της με τους Γερμανούς και, επομένως εκδικητική, εξοπλισμένη ξανά από τους Άγγλους... Ο άλλος δρόμος ήταν να στηριχτεί στους αντιστασιακούς πυρήνες που είχαν δημιουργηθεί στα βουνά ως αντίδραση στην φασιστική τρομοκρατία, να διευρύνει το αντάρτικο μέτωπο και να αντισταθεί».

Η αριστερά, το ΚΚΕ για την ακρίβεια και ο αγωνιζόμενος ΕΑΜικός λαός, αντί να υποταχθούν αντιστάθηκαν, αγωνίστηκαν μόνοι τους με το όπλο στο χέρι, και έχασαν.

Και τι με αυτό. Όπως λέει και ο σ Μιχρί Μπελί αν ξεκινάμε ένα αγώνα, ένα επαναστατικό πόλεμο με την

βεβαιότητα πως θα νικήσουμε, μας οδηγεί στην κατάσταση να μην κάνουμε τίποτε. «Οι περισσότεροι από τους πολέμους αυτούς κατέληξαν στην ήττα. Παρόλα αυτά, ο τροχός της ιστορίας κύλησε προς τα μπροστά. Οι επαναστάσεις που νικήθηκαν δεν έπαψαν ούτε στιγμή να αποτελούν πηγή έμπνευσης και ιστορικό έρεισμα για τους μεταγενέστερους. Η κομμούνια του Παρισιού για παράδειγμα ηττήθηκε και αυτή..»

Για χρόνια η καρδιά της παγκόσμιας επανάστασης κτυπούσε στα Ελληνικά βουνά, μιλούσε Ελληνικά, όπως λέει και ο Τούρκος ποιητής « η άλλη μισή στην Κίνα βρίσκεται. Κι ύστερα, γιατρέ, την κάθε αυγή την κάθε αυγή, γιατρέ, με τα χαράματα, πάντα η καρδιά μου στην Ελλάδα τουφεκίζεται».

Οι θυσίες των αγωνιστών δεν πήγανε χαμένες: Το αίμα των χαρούμενων αγωνιστών του Δημοκρατικού στρατού έφτιαξε γόνιμα εδάφη που δημιούργησαν την σύγχρονη αστική δημοκρατία. Ο «καπετάν Κεμάλ» θεωρεί πως αν υπάρχει στην Ελλάδα αυτή η δημοκρατία και όχι μια φασίζουσα δημοκρατία τύπου Τουρκίας ή ακόμη και οι χούντες στην Ελλάδα δεν είναι τόσο τυραννικές ή τόσο δουλικές απέναντι στους ιμπεριαλιστές, όπως στην Τουρκία, οφείλεται στις θυσίες του Ελληνικού λαού για λευτεριά.

Τείνω να συμφωνήσω με την άποψη του σ «καπετάν Κεμάλ». Όλες οι επαναστάσεις ή έχουν χάσει, έχουν πνίγει στο αίμα των επαναστατημένων μαζών ή έχουν εκφυλιστεί και ηττηθεί από τα μέσα. Όλες όμως οι επαναστάσεις στους μακρύς ιστορικούς χρόνους έχουν νικήσει, γιατί εκφράζουν ιστορικές αναγκαιότητες που μετατρέπονται σε δυνατότητες, διάμεσου των επαναστατημένων χαρούμενων σωμάτων.

Οδηγούν την ιστορία, το ιστορικό γίνεσθαι πολύ μπροστά, τόσο μπροστά που η αντίδραση ή η αντεπανάσταση αδυνατεί να συντρίψει.. Και να επικρατήσει η αντεπανάσταση, επαναστατική σπορά, αργά ή γρήγορα, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θα ξανακαρπίσει.

Ο σ Μιχρί Μπελί ή «Καπετάν Κεμάλ» πέθανε αμετανόητος διεθνιστής επαναστάτης σε ηλικία 93 το 2011. Το βιβλίο για τις αναμνήσεις του Ελληνικού εμφυλίου το γύρισε σε ντοκιμαντέρ ο Φώτης Λαμπρινός με τίτλο: «καπετάν Κεμάλ- ο σύντροφος», με πρωταγωνιστή τον ίδιο.

Πηγή: argiros.net